

Minustako veljeni palvelijaksi?

Palvelua ja enemmän palvelua, enentyvää palvelua, vaikeaa palvelua, lopputuloksetaan epävarmaa palvelua ja lopulta jumalallista ja täydellistä palvelua – siinä on ajallisuuden päämäärä ja avaruuden määränpää. [316:4]

Onko toimintamme täällä ”vain” velvollisuuksien täyttämistä vai lähimmäistemme palvelua? Sillä ei ole suurtakaan väliä. Väliä on lähinnä sillä, *miten* me sen työn teemme. Palvelemmeko orjamaisesti vasten tahtoa vai hengellisen vapauden ilolla? Koemmeko meille uskotun velvollisuuden taakaksi vai Korkeimman suomaksi etuoikeudeksi? Jumala näkee erityisesti tavan ja motiivin, jolla toimimme; oli työemme ihmisten silmissä sitten ”tärkeää” tai ”vähämerkityksistä”, niin Jumalalle se on *laadullista*.

Hengellisessä maailmassa ei ole mitään sellaista kuin toisarvoinen työ; kaikki palvelus on pyhää ja riemastuttavaa; – –. [273:10]

Mutta vaikka työ onkin tärkeää, minä ei ole. – – Minän tärkeys, ei suinkaan työn tärkeys, uuvuttaa kypsymättömiä luotuja; juuri tämä minätekijä uuvuttaa, ei suinkaan tavoitteellinen ponnistelu. Voit tehdä tärkeää työtä, ellei sinusta tule tärkeilevä; voit puuhata monia asioita yhtä vaivattomasti kuin yhtä, jos jätät minuutesi ulkopuolelle. Vaihtelu on lepuuttavaa; yksitoikkaisuus sen sijaan kuluttaa ja uuvuttaa. [555:5].

Palvelussa jos missään voi viisaudesta olla arvaamatonta hyötyä, siksikin, että vilpittömästi mutta epäviisaasti tehty palvelus saattaa koituakin vahingoksi. Fanaattisuuskin voi olla vilpitöntä halua hyvään, mutta on sokeaa toimintaa – ja siten äärimmilleen viedystä hyveestä saattaakin tulla pahe, kuten maailman historia on meille niin monet, jopa katkeratkin kerrat opettanut. Siinä on saattanut auttamisen tarve lähteä omasta neuvomisen vietistä, harkitsemattomasta oman tuputtamisesta veljelle, joka ei sen ”paremman” tarpeessa

ole koskaan edes ollut ja on siten kyvytön omaksumaan sitä ”parempaa”. Maailmassa on paljon todellistakin hätää ja ahdistusta, jonka lievittämiseen tarvitaan meitä jokaista. Olisikin tärkeää lähteä liikkeelle aina lähimmäisemme hädän tarpeista eikä omista kuvitelmitamme. Kirjamme kertoo, miten ihmismielen tulisi saavuttaa älyllisyyden ja hengellisyyden tasapainotila välttyäkseen fanaattisuudelta ja siitä, milloin tasapainoista ihmismieltä voidaan valaista suurimmalla mahdollisella määrällä valoa ja totuutta niin, että tämän olennon todellista hyvinvointia uhkaava ajallinen vaara tai riski on pienin mahdollinen (1209:4).

Osaammeko sitten erottaa veljiemme tarpeista ne todelliset ja kuvitellut? Omien ja veljiemme kuviteltujen tarpeiden jatkuva tyydyttäminen saattaa koitua jopa ”karhunpalvelukseksi” eikä aina yhdelle, vaan joskus jopa molemmille osapuolille. Suokoon totisesti Herramme meille viisautta erottaa ja nähdä nämä omat ja veljiemme *todelliset* tarpeet siitä kaikesta valtavuudesta ja kirjavuudesta, jota ympärillämme on, ja totuuden nähtyämme rohkaiskoon hän meitä sitten *toimimaan* – viisaasti, kuten hänen tahtonsa on – ja olkoon se työ sitten meidän korkein ilomme! Ehkä vielä joskus oivallamme, että me kaikki ihmiset olemme täällä paljolti ”samassa veneessä”, jossa toisten ihmisten syrjiminen ei todellakaan auta! Vene kulkee Korkeimman valtameressä, ja venettä liikuttavat vain veljeys ja rakkaus, kun riita puolestaan repii purjeitakin. Ja Korkeimman kasvussa huomaa usein ”minkä taakseen jättää, sen edestään löytää.” Useinkin hankimme viisautta ja kokemusta vain toimimalla ja kokeilemalla. Emme voi aina jäädä passiiviseksi ja neutraaleiksi sen vuoksi, että virheiden pelossa emme tekisi mitään – ei virheitä eikä

näin ollen tuloksiakaan. Kylväähän maanviljelijäkin kauransa maahan parhaansa mukaan ja tietäen, että jyvistä osa itää, osa ei. Hänen suoritettuaan kylvönsä vilja sitten kasvaa myös hänen nukkuessaan.

Jos palvelutyössämme oma egomme korostuu suhteettomasti, olemme vakavassa vaarassa riistää Jumalalta sitä iloa ja kunniaa, jota hänelle voisi nimenomaan epäitsekkäästä työstämme koitua. Jos hyvät tekomme tulevat poikkeuksetta julki, niin saavutuksemme saattaa jäädä puolitiehen. Emme saa materialisoida Jumalalle tuottamiemme hengen hedelmiä omaksi kunniaksemme. Emme voi jäädä ihailemaan omaa varjoamme, kun takanamme on elämän valo, jonka loisteelle ja tahdolle kaikki olevaiset ja varjot ovat alisteisia. Tehtävämme on vain *heijastaa* tätä elämän valoa ja luoda huomio pois omasta itsestämme.

Tehkää hyvät tekonne salassa. Kun annatte almuja, älköön vasen kätenne tietäkö, mitä oikea kätenne tekee. – – älkää kerätkö itsellenne aarretta maan päälle, vaan kerätkää epäitsekkään palvelunne keinoin itsellenne aarre taivaaseen, sillä missä aarteenne ovat, siellä on myös sydämenne. [1577:5]

Joskus palvelijan *minä* saattaa olla niin korostunut, että ellei hän tunne erottuvansa tarpeeksi ja saavansa ansaitsemaansa huomiota, niin hänpä kääntyykin kaikkia ja joskus jopa omaa aatettaankin vastaan, vain huomiota kerätäkseen.

Meistä kaikista ei ole koskaan saarnamieheksi, opettajaksi, parantajaksi tai muuksi suurmieheksi, mutta aivan varmasti meistä jokaisesta, niin sinusta kuin minustakin *on* veljitemme palvelijaksi, kun vain niin tahdomme. Useinhan on niin, että se joka jotain ei halua, keksii siihen selitykset, ja taas se joka haluaa, keksii siihen tarvittavat keinot. Jeesuskin sanoi tulleen tänne ei palveltavaksi, vaan palvelemaan (1750:3). Ja Jeesuskin sanoin ”*Joka joukossanne tahtoo olla suurin, olkoon hän kaikkien palvelija.*” [316:5]. Olemmeko me asenteeltamme vaativampia kuin mestarimme? Ja vielä hän sanoi: ”*Mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähäisimmistä veljistäni, sen kaiken olette tehneet minulle*” [1727:4]. Tähän lopuksi, muistakaa vielä kehotus *Elämä on vain yhden päivän työ – tee se hyvin* [556:13].

Tapio Talvitie